

אמרי שפר "רג"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אילו היה העולם רגיש ורוחני יותר, לכל מאמר בעיתון הייתה מוצמדת "טבלת ערכים תזונתיים." על חלק מהטורים הייתה מופיעה אזהרה: "מאמר זה מזיק לבריאות הנשמה!"

אמונה היא גשר בין איפה שאני נמצא לבין איפה שהבורא לוקח אותי.

אם נחיה מתוך הרגשה שכל מה שקורה אתנו בכל רגע נכון הוא הכי טוב שיכול להיות והוא מגיע היישר מהקב"ה שמחשב את חשבוננו של כל יחיד ויחיד, מה יקרה עמו ומה הוא ירגיש – שוב לא נדאג מהקורונה, שוב לא נדאג בכלל.

אמרו חז"ל (קידושין ל,א): "לפיכך נקראו ראשונים סופרים, שהיו סופרים כל האותיות שבתורה." 'סופרים' כמו לבנת הספיר. הם האירו את האותיות, והאותיות האירו את הלבבות. (הצמח צדיק)

אני מאמין שבאתיקת הקדושה יש משהו ייחודי ועכשווי. היא מלמדת אותנו כי המוסר והאקולוגיה כרוכים יחדיו. שניהם נוגעים לבריאה: לעולם הטבע כמעשה ידי א-לוהים, ולאדם כעשוי בצלם א-לוהים. כיבוד האדם כאדם, וכיבודה של הסביבה הטבעית, משלימים זה את זה. עולם הטבע והאנושות נבראו שניהם בידי א-לוהים, ועלינו מוטל להגן על הראשון ולאהוב את האחרונה. (הרב לורד יונתן זקס)

אצל ה"מנחת אלעזר" סעדו ברוב עם ביום י"ד - פסח שני - מצה, מרור וחזרת כתושה, בליל ט"ו דקדק לאכול מצה. ("דרכי חיים ושלוש")

בברכת-המזון נאמר: "הזן את העולם כולו בטוב: בחן, בחסד וברחמים", וכך ביאר את שלוש המדרגות הנזכרות: "בחן" - הכוונה לצדיקים אותם הוא זן בחן, כי הם מוצאים חן בעיניו". "בחסד" - הכוונה לבינוניים, שניזונים על ידי מידת החסד". "ברחמים" - הכוונה לרשעים, שלאמיתו של דבר אינם ראויים למזונות בגלל רשעותם, אבל הקב"ה מרחם עליהם וזן אותם. (רבי אליהו לופיאן זצ"ל)

בזמן לבישת המסכה לקראת יציאתו מחוץ לביתו אנחנו מקיימים ומרוויחים שלוש מצוות". המצווה הראשונה היא מצות 'ונשמרתם מאוד לנפשותיכם', שכידוע היא מצוה וחוב מדאורייתא. השנייה היא מצוה לשמוע בקול חכמים, ומכיוון שגדולי הדור מצווים ומזהירים על חיוב לבישת המסכה נמצא הלובש מקיים גם מצוה זו, והמצווה השלישית היא 'ואהבת לרעך כמוך' שעל ידי הזהירות על עצמו, נזהר חובש המסכה ושומר גם על בריאות זולתו העומד או המהלך לצדו.

בל"ג בעומר, לצד המדורה והתפודים המפוחמים, צריך להדליק בלב הילדים את מדורת האהבה למסורת היהודית, ולחבר אותם לשורשים הרוחניים שמהם שאב העם היהודי את כוחו ועוצמתו לאורך כל הדורות.

בליל י"ד יעשו הדלקה והילולא בטבריה על קבר רבי מאיר בעל הנס. וביום ההוא אין אומרים תחנון ולא סליחות ולא מתענים בו תענית בה"ב בכל ערי ארץ הקודש. (מנהגי א"י קל"ט)

במירון יש מערה לתלמידי שמאי והלל, שם מתקבצים יהודים ב"פסח שני". מתפללים ואומרים מזמורים, וכשמוצאים מים בתוך המערה כולם שמחים, שהוא סימן שתתברך השנה" (מסעות רבי יעקב - משליחו של רבי יחיאל מפריז)

בספר קדמון בשם 'דרך חיים' (חיברו, על פי עמוד השער: הרב המקובל איש א-לוקי קדוש יאמר לו... מהור"ר חיים יצ"ו בן מהור"ר משה ליפשיץ) מופיע (בסימן לד, סעיף ז) שכאשר מתפללים בעת מגפה: "אבינו מלכנו מנע מגפה מנחלתך", נכון יותר לשנות את המילים, לא לבקש 'מנע מגפה' על מגפה שכבר אי אפשר למנוע אותה, מאחר והיא כבר כאן, קוטלת אנשים באבחת חרבו של מלאך המוות, אלא נבקש: אבינו מלכנו עצור מגפה מנחלתך! תעצור, אבא, את המגפה המשתוללת. שים ברקס למצב הקיים. תעצור!

בתוניסיה: אוכלים מצות במקום לחם, לפחות בארוחה אחת ... כל מי שניצל ממחלה או מסכנה, נודר או קרוביו נודרים לערוך אצלו סעודה לכבוד רבי מאיר בעל הנס, שזה יום ההילולא שלו. רבנים, קרובים ושכנים מוזמנים לסעודה זו. וחובה להשתתף בסעודות רבות ככל האפשר... את הבית מקשטים בשרשרות נייר צבעוני ובפרחים... ומדליקים נרות לרוב. מגישים כיבוד עשיר, וקוראים משניות מדברי רבי מאיר שנדפסו בספרים מיוחדים ... סעודות אלו נערכו ביום, כי בערב נוהרים היהודים לבית הכנסת בנושאם נרות דולקים. ("ממנהגי שבטי ישראל")

גם למות צריכים לדעת מתי (שמואל אייזיקוביץ)

דברי רבינו יונה (בביאורו למסכת אבות פ"ג) שכותב: 'האדם צריך תחילה לתקן עצמו במידות - ובזה תשכון התורה עליו, שאינה שוכנת בגוף שאיננו בעל מידות טובות.!'

דעת הרמב"ם שהמצוה והחובה בעת צרה של דבר וכדו' היא ההכרה שיש עונש על חטא ומחויבים לשוב בתשובה, וברמב"ן מבואר שהמצוה בעת צרה היא להרגיש שהקב"ה שומע תפלה ומציל, ונתפלל אליו ותהינה עינינו נשואות אליו כעיני עבדים אל יד אדוניהם.

האדמו"ר הרי"צ מליובאוויטש זי"ע היה אומר כי פסח שני מלמד אותנו כי אין מצב אבוד, ותמיד ניתן לתקן. גם מי שהיה טמא או בדרך רחוקה. העובדה שהיהודים הטמאים שאלו "למה נגרע" ורצו להקריב קרבן פסח על אף היותם פטורים מבחינת ההלכה, הדבר מעורר חיבת אב לבנו, וגורם שהאב יעניק לבנו יותר ממה שמחויב לתת לו.

האדמו"ר מסאטמר – בפסח שני - סעד יחד עם עשרה אנשים, ואכל מצות ומרק וקניידלך עשויים מקמח מצה, וכן בשר וחרמזלך שנעשו מפרורי מצות... וגם בליל ט"ו.

האדמו"ר מקלויזנבורג ערך סעודה – בפסח שני - עם מצות וחלה ... שר את הפיוט 'קל בנה' מההגדה, ואמר דרוש בסוגיית 'טמאי מתים'. (צאנז)

האדמו"ר רבי אליעזר זאב מקרעטשניף הרחיב מאד בעניין "פסח שני" וניהל שולחן ערוך וארוך... כל באי ביתו היו לבושים בבגדי שבת. ועל השולחן דלקו שבע נרות כמו ביום טוב. ארבע כוסות, מצה, מרור ושולחן ערוך מכל מטעמי פסח... ולא אכלו חמץ כלל בסעודה זו ואכלו אפיקומן ... לפני כל כוס אמרו 'לשם יחוד'. ובכל כוס בירך אחד מן המסובים 'הגפן'

להוציא את רבינו. וכן אמרו מזמורים מההגדה, מהם בדרך תפילה ובקשה, ומהם בשירה ובזמרה ... ורבים מאנ"ש מכל עיירות הסביבה נוהרים לשולחן זה. והאריך בשולחנו זה שעות רבות, בדברי תורה וחסידות. ("רזא דעובדא")